

Լ Ե Ռ Ն Ե Ր Ո Ւ Ն

Վայրի՛ լեռներ, դուք կոթողներ հըպարտ կեանքի,
Դուք բրգատիպ մարմնացումներ անյիշատակ,
Գիտակցութեանս մըռայլ ալքին մէջ անյատակ
Այսօր կ'ուզեմ որ ձեր կեանքէն լոյս մը ծագի:

Դիտել կ'ուզեմ ձեր քարացած արտաքինին
Տակ ծրփացող հըրայրքները անմարելի,
Որովհետեւ մերթ դուքս խուժող կիրք մ'ահալի
Կ'արտայայտէ ընդվրդումի բոց մը ներքին:

Ո՛հ, թերեւս, դուք կոհակներն էք անպարփակ՝
Երկրի երկնող ներյոյգերուն. դուք՝ կարկառուն
Մերկացումներն ըստորերկրեայ տենդի մ'անհուն,
Եւ գիտեմ որ դուք խորապէս կեանքը կը զգար:

Տըւէ՛ք ինծի պատմութիւնը տենչին ըմբոստ,
Որ վեր նետեց ըզձեզ այդպէս երկինքին դէմ,
Որքան հըզօր՝ յըղացումի ճիգն այն վըսեմ,
Որ ծառացուց ըզձեզ այդպէս ցունցով մ'ընդոստ.

Դաշտերու վրայ՝ ձեր ալեծուգ երկար շըղթան,
Որ կը պատռէ հորիզոնի թոյրը եթեր,
Երկրի վըրայ ամբարտակուող իրանը ձեր
Հին դարերու մըռայլ գիծերն ինծի կու տան:

Ու կը կարդամ բիւրակնէիւ ձեր դէմքին վըայ
Ողբերգութիւնն ու կատակը ժամանակին,
Եւ կը հեզեմ ձեր դարաւոր կեանքն ու հոգին,
Եւ կը խորհիմ ձեր զաղտնիքներն... ա՛հ, ինչ հակայ:

Ձեր ինքնամփոփ հսկումի խուրը թելադրող,
Լոյսի, օդի առատութեան մէջ սըբնի,
Ձեր բընական կենցաղն անկախ, որ բեռ չունի,
Որ չունի կեղտ, ձեր կատարները երկնապող:

Եւ մանաւանդ ձեր սա հըպարտ նկարագրին,
Գարոզն հըզօր, ձեր տարփանքը՝ ազատ կեանքի.
Ձեր ներշնչող առանձնութիւնն, ու վեհազգի
Արգահատանքն՝ յոյլ կեանքերու վըրայ ոսին:

Ո՛հ թէ մենք ալ միշտ ձեզի պէս կարենայինք
Արհամարհել կաշկանդումը ծըզողութեան,

Եւ ընդոտնել մեզ վար քաշող կիրքերն համայն,
Եւ ձեզի հետ խիզախօրէն նայիլ երկինք:

Եւ ձեզի հետ, և ձեզի պէս ըլլայինք սէզ,
Ըլլայինք մեծ, ըլլայինք վեհ ու տիրական.
Ու ձեզի պէս տածէինք իղձ մը անխափան՝
Միշտ վե՛ր, միշտ վե՛ր սաւառնելու՝ կամքով մ'անթեք...

Ո՛հ, կանգնեցէ՛ք այդպէս, լեռներ, ես կը սիրեմ
Ձեր տիտանի հասակն հըսկայ, և մաքրափառ
Ձեր կատարները ձիւնապատ, դուք յուսաւառ
խորհուրդի մ'պէս միշտ իշխեցէք սրտիս նըսեմ.
Եւ պաշտելի սրբութեան մը պէս հրաշակայ
Հըսկա՛րտ լեռներ, միշտ տիրեցէ՛ք կեանքիս վըրայ:

ԵՂԻԱ ԵՐՈՒԱՆԻ ՄԵԼԻՔԵԱՆ

Ծ Ն Ն Պ Ա Վ Ա Յ Ր

Ողէտին մէջ ես աւելի քու վըրադ
Մըտածեցի, ծընընդավայր Հայրենի՛ք,
Լեռներու մէջ զըւարթ անկիւն մի՞ փոքրիկ,
Զոր լուսավառ ալիքներով յորդառատ,

Իրիսը խենդ այգիներուն քովն ի վեր,
Պատգամաբերն աստուածներուն, կը ջըրէ,
Երբ կ'ողողուին ծառերն ամէն արևէ,
Ու կը դառնան միօրինակ ջըրշողջներ:

Անդուհական վերյիշումով մը քեզի
Հոգիս մէջ կը զգամ նորէն, վըշտահար,
Որովհետև դուն առաջին սէրն եղար,
Ու մեծ աշխարհը մանկութեան երազի:

Ու մայրական՝ խոնարհեցար կուրծքիս վրայ,
Աչքերուս մէջ թափեցիր շողն արևուն,
Շատ զարուններ տըւիր ինծի թաթաւուն
Մեղը ու կաթով, ու գիշերներ արծաթեայ:

Օրօրեցիւր անմեղ հոգիս երազկոտ
Ըստուերին մէջ, ուր գեղեցիկ նըշենին
Գըլխուս վըրայ թափեց թերթերը ձիւնին
Որ կ'անձրևէ ծաղիկներով մըշկահոտ: